

Tusinder deltog i årets march for livet i Rom

side 4-5

Et velrettet slag mod den internationale abortlobby

Læs mere side 6-7

Jérôme Lejeune

Respekt for Menneskeliv (RFM) er en uafhængig dansk Pro-Life-organisation, som arbejder på grundlag af Lejeune-erklæringen.

Den franske læge og genetiker Jérôme Lejeune (1926–1994) var en af det 20. århundredes betydeligste biologiske forskere og modtog i 1962 Kennedy-prisen. Han var professor i fundamental genetik ved René Descartes Universitetet i Paris og medlem af Det pavelige Videnskaberne Akademi. I slutningen af 1950'erne

opdagede han det ekstra kromosom (trisomi 21), som forårsager Downs syndrom. Han var dermed den første genetiker, der identificerede en arveligt bestemt sygdom.

Lejeune var gennem hele sin karriere en utrættelig og frygtløs fortaler for livets sag. Som kristen læge og forsker fastholdt han, at ethvert menneskeliv – fra befrugtningsøjeblikket til en naturlig død – har krav på ubetinget respekt og således aldrig må gøres til et middel eller til et forsøgsobjekt.

Lejeune-erklæringen

Fra befrugtningsøjeblikket, dvs. det tidligste øjeblik af biologisk eksistens,
er barnet et menneske, et selvstændigt individ,
genetisk forskelligt fra moderen, som giver det næring og beskyttelse.
Fra befrugtningsøjeblikket og resten af dets liv er det det samme levende menneske,
som vokser, udvikler sig, modnes og til slut dør.
Det er i besiddelse af egenskaber, som gør det forskelligt fra alle andre mennesker.
Det er unikt og derfor uerstatteligt.
Det er lægens opgave at tjene livet fra dets begyndelse til dets afslutning.
Den respekt for menneskelivet, som er grundlaget for lægens arbejde, kan således aldrig
gøres betinget af patientens alder eller tilstand i øvrigt.
Foreligger der vanskelige omstændigheder i forbindelse med en graviditet,
er det lægens pligt at gøre sit yderste for at hjælpe både mor og barn.
Det strider derfor direkte mod en læges opgave at afbryde et svangerskab
i den hensigt at ville afhjælpe sociale, økonomiske, psykologiske eller genetiske problemer.

RFM holder liv i debatten

Vi forsøger til stadighed at skabe opmærksomhed om alle områder, hvor respekten for menneskelivet er helt eller delvist undergravet. Derfor beskæftiger vi os ikke alene med abortproblematikken, men også med emner som aktiv dødshjælp, reproduktionsteknologi, genteknologi og befolkningspolitik.

RFM rådgiver

Vi har oprettet en gratis rådgivningstjeneste for gravide. Er du i tvivl, om du magter at gennemføre svangerskabet, eller har du problemer efter en abort – så ring til sekretariatet (5576 7652), hvis du vil have en personlig samtale, eller send os en mail: info@rfm.dk

RFM informerer

Foruden dette blad udsender RFM gratis informations- og undervisningsmaterialer, som du kan bestille på sekretariatet. Nogle af dem kan downloades fra vores hjemmeside www.rfm.dk Vi kommer gerne ud på skoler, i foreninger og menigheder med aktuelle debatoplæg og foredrag.

Respekt for Menneskeliv
Lundby Hovedgade 104, 4750 Lundby
cvr.nr.: 29685487 • tlf.: 5576 7652 • E-mail: info@rfm.dk
Ved indbetaling af frivillige bidrag til RFM via netbank: FI-nummer (73) 85891774 –
eller: reg. nr. 9218 konto 2073074765

RFM nyt 38. årgang nr. 2

ISSN 0906-4605 (trykt udgave)
ISSN 2246-4034 (net-udgave)

Bladet udkommer
tre gange årligt og sendes gratis
til alle tilsluttede.
Årligt mindstebidrag 150 kr.
For familier 200 kr.

Redaktion

Torben Riis
ansvarshavende

Redaktion og
blad ekspedition
Lundby Hovedgade 104
4750 Lundby
tlf 5576 7652
info@rfm.dk

Anvendelse af artikler
fra bladet er tilladt
med kildeangivelse

Tryk:
CoolGray

En glædelig nyhed

Blandt de nyheder, vi bringer i dette nr. af bladet, vil jeg især fremhæve en glædelig af slagsen, nærmere bestemt den amerikanske regerings beslutning om at fratage FN's Befolkningsfond (UNFPA) al offentlig støtte (s. 6-7).

Her er det vigtigt at bemærke, at regeringens hensigt ikke har været at svinge sparekniven over en tilfældigt udvalgt NGO (pengene bliver inden for bistandsbudgettet), men at sende et klart signal om, at USA nu fører en bistandspolitik, hvor respekten for det ufødte barns ret til livet er det uomgængelige udgangspunkt, og at man som en konsekvens heraf rammer de organisationer på pengepungen, som i mere end en menneskealder har set det som deres opgave at føre den eugeniske bevægelses visioner om et elitesamfund ud i livet med alle tænkelige midler.

Heri består den glædelige nyhed, som også skal ses på baggrund af, at de seneste demokratiske præsidenter (og et flertal af deres europæiske kolleger) bærer et tungt ansvar for de grusomheder, der er begået mod kvinder og familier i den 3. verden.

Men heri ligger også en påmindelse om, at der fortsat i bogstaveligste forstand foregår en kamp på liv og død på den internationale arena. Den kamp er langt fra vundet endnu. De initiativer, der indtil nu er taget fra den amerikanske regerings side, er naturligvis betydningsfulde i betragtning af USA's magtfulde position i verdenssamfundet, men økonomiske og politiske sanktioner vil ikke i sig selv være tilstrækkelige til at gøre en ende på miseren. Det forhold, at flere af de store spillere i abortindustrien på det seneste har mistet en mærkbar del af deres indtægtsgrundlag, er ikke en varig løsning på problemet. Tænk blot på, hvad der kan ske efter det næste præsidentvalg.

Derfor er opgaven nu som før at skabe et åndeligt og kulturelt klima, hvor drabet ikke længere ses som et acceptabelt middel til at opnå velstand og lykke. Kun hvis det lykkes, vil man effektivt kunne sætte en stopper for abort- og befolkningslobbyens menneskefjendske aktiviteter.

Et af midlerne hertil er at afsløre deres løgne og sproglige manipulationer og dernæst dokumentere, hvad de rent faktisk gør for (eller rettere *mod*) de mennesker, som de påstår de vil hjælpe. Det er den opgave, Pro Life-bevægelsen i mange lande med meget få både menneskelige og økonomiske ressourcer forsøger at løse.

Vi tror fortsat på, at det kan lykkes. For hvem var det, der i sin tid vandt tvekampen? Goliat eller David?

Torben Riis

Tusinder deltog i årets march for livet i Rom

Det er ikke kun i USA, man arrangerer en årlig march for livet. Den 20. maj i år var det syvende gang, italienerne gik på gaden for at vise deres modstand mod abort og eutanasi – denne gang i Rom under mottoet "For livet - uden kompromis".

I marchen deltog også mange tilreisende fra forskellige dele af verden, heriblandt den amerikanske kardinal Raymond Burke, som internationalt gør et stort arbejde for at fremme Pro-Life-sagen.

Årets march udgik fra Piazza della Repubblica, fortsatte ad Via Cavour og sluttede på Piazza della Madonna di Loreto med bl.a. indlæg fra de to hovedtalere Stéphane Mercier og Gianna Jessen.

Stéphane Mercier, som p.t. står i fare for at blive fyret fra det - i hvert fald på papiret - katolske universitet i Louvain, fordi han har brugt en filosofisk argumentation imod abort i sin undervisning (*se højre spalte*), fortalte om, hvordan man i øjeblikket forsøger at lukke munden på ham. Men, sagde han, lad jer aldrig styre af frygten og, som Paulus siger: "Tag ikke del i mørkets frugtesløse gerninger, men afslør dem" (Ef 5,11).

Gianna Jessen hører til de få, som har overleveret et abortindgreb – dog med den tilføjelse, at hun siden har måttet leve med en spastisk lammelse, fordi hendes hjerne ikke fik tilført tilstrækkelig ilt under indgrebet..

Stéphane Mercier er – eller rettere var – ansat ved universitetet i Louvain (Belgien), hvor han underviste i filosofi. I foråret blev han suspenderet, fordi han havde brugt en af sine egne tekster med titlen "Imod en påstået ret til at vælge abort" i sin undervisning. Han risikerer nu at blive afskediget.

Han har ved flere lejligheder forklaret, at formålet med at bruge teksten ikke var at påtvinge de studerende sin egen holdning, men tværtimod at udfordre dem til selv at tage stilling, diskutere med hinanden og forholde sig kritisk til problemet. "De behøver ikke mene, hvad jeg mener. De skal tænke selv i stedet for blot passivt tage imod, hvad medierne fortæller dem."

Stéphane Mercier var også en af talerne ved Marchen for Livet i Bruxelles den 26. marts i år, hvor han understregede det vigtige i både at forsvare livets ukrænkelighed og ytringsfriheden.

Gianna Jessen:
"Hvis abort slet og ret drejer sig om kvinders rettigheder, hvad blev der så af mine rettigheder?"

Hendes biologiske mor var syv en halv måned henne, da hun opsøgte en klinik for at få en abort. Den metode, man på det tidspunkt brugte ved sene aborter, var at sprøjte en giftig saltopløsning ind i fosterhinden, som "brændte" det ufødte barn og berøvede det synet, hvorefter det døde i løbet af nogle timer.

Men Gianna overlevede, fordi abortlægen ikke var mødt på arbejde endnu. Så da hun var blevet udstødt af moderens skød efter indsprøjtningen og stik mod forventning viste livstegn, valgte en sygeplejerske at tilkalde en ambulance, der bragte

hende til det nærmeste hospital.

"Hvis lægen havde været der," forklarede Gianna, "ville han have kvalt mig eller blot ladet mig ligge, så jeg kunne dø."

"I vil måske spørge, hvorfor jeg ikke har brændemærker og ikke er blevet blind. Det har jeg kun dette svar på: Jesus. Og hun tilføjede: Jeg ved godt, at det ikke er populært at sige sådan. Selv Pro Life-folk viger undertiden tilbage for at tale om Jesus. Men jeg skammer mig ikke over den Gud, som reddede mit liv.

Gianna blev senere bortadopteret. Hun har også mødt sin biologiske

mor og sagt til hende: Jeg er kristen, og jeg tilgiver dig.

Til alle de kvinder, der har fået en eller flere aborter, og til de mænd, som betalte for aborten, og til alle dem, der ikke tror på Gud, havde hun dette budskab: "Jesus er den eneste, der kan hjælpe jer. Så giv ham den abort, fortæl ham, at I er kede af det, og bed ham tilgive jer, så vil han befri jer fra synden.

Til feministerne rettede hun dette spørgsmål: Hvis abort slet og ret drejer sig om kvinders rettigheder, hvad blev der så af *mine* rettigheder?

Honduras: Nej til fri abort

Tusinder i den mellemamerikanske stat Honduras gik på gaden i begyndelsen af maj for at protestere mod et forslag om at indføre fri abort. Og de blev hørt.

Forslaget, som var stillet i forbindelse med en revision af landets straffelov, blev forkastet af et solidt flertal i Nationalforsamlingen. Hermed modstod politikerne et massivt pres fra det internationale samfund, herunder fra FN, diverse EU-parlamentariker og NGO'er såsom Amnesty International.

En nylig meningsmåling foretaget af Pew Research Center har vist, at 71% af landets indbyggere går ind for den gældende lov, der forbyder abort i alle tilfælde. Den lov er således fortsat i kraft.

Et velrettet slag mod den internationale abortlobby

Langt om længe slipper amerikanske skatteborgere for at skulle deltage i finansieringen af Kinas (og andre landes) brutale befolkningspolitik.

Det er bestemt ikke første gang, vi skriver om FN's Befolkningsfond (UNFPA) i dette blad, men til gengæld første gang det sker i en glædelig anledning.

Umiddelbart efter at det seneste nr. af RFM nyt var gået i trykken, indløb nyheden om, at den amerikanske regering havde frataget UNFPA (FN's Befolkningsfond) al offentlig støtte (32,5 mio. dollars i 2017) og overført pengene til USAID, som er den føderale amerikanske bistandsorganisation svarende til DANIDA i Danmark.

Beslutningen herom begrundede det amerikanske udenrigsministerium med UNFPA's årelange aktive støtte til det kinesiske befolkningsprogram, som omfatter tvangsaborter og ditto sterilisationer.

Denne nyhed bragte vi selvfølgelig straks på RFM's hjemmeside, hvorfra dele af denne artikel er taget.

Også en sejr for Steven Mosher

Der er ikke blot tale om en sejr for Pro Life-bevægelsen som helhed, men også om en personlig sejr for grundlæggeren og lederen af *Population*

Steven Mosher:
UNFPA har støttet Kinas ét-barns-, nu to-børns politik, som har ført til millioner af tvangsaborter

Research Institute (PRI), Steven Mosher, som i årtier har leveret dokumentation for UNFPA's lyssky aktiviteter i den 3. verden.

Han var den første, der i starten af 1980'erne som ung antropolog på studieophold i Kina afslørede de metoder, det kinesiske regime benyttede for at gennemtvinge den berygtede ét-barns politik. Siden har han som leder af PRI gang på gang vidnet for Kongressen om regimets overgreb mod de kinesiske kvinder – herunder også om UNFPA's aktive medvirken til

at implementere det kinesiske befolkningsprogram.

Det førte – første gang under præsident Ronald Reagan – til vedtagelsen af et forbud mod at yde bistandshjælp til organisationer, som er involveret i tvangsaborter og tvangssterilisationer. Under de følgende demokratiske præsidenter (Clinton, Obama) blev forbudet ophævet, men genindført af George Bush og nu senest af Donald Trump.

En nylig rapport fra det amerikanske udenrigsministerium har bekræftet, at Obama-administrationen i sit sidste år bevilgede UNFPA 68 mio. dollars, og at den i hele præsidentens embedsperiode har støttet organisationen med over 340 mio. dollars ad forskellige kanaler.

UNFPA benægter alt

Siden Kina vedtog ét-barns politikken i 1980, har UNFPA til stadighed arbejdet tæt sammen med de kinesiske myndigheder. Udadtil hævder organisationen, at man ikke medvirker til tvangsforanstaltninger af nogen art, men det harmonerer dårligt med, at man i en pressemeddelelse den 3. april i år, umiddelbart efter den amerikanske regerings udspil, meddelte, at man støtter og oprettholder samarbejdet med de kinesiske myndigheder om de igangværende fødselsprogrammer, som foreløbig skal vare indtil 2020.

Reggie LittleJohn:

Hvorfor har vi aldrig hørt UNFPA protestere mod tvangsaborter og tvangssterilisationer?

Om disse programmer siger lederen af *Women's Rights Without Frontiers* Reggie LittleJohn:

"Under Kinas et-barns-, nu to-barns-politik, er kvinder blevet tvunget til at abortere helt frem til niende måned. Nogle af disse tvangsaborter har været så voldsomme, at kvinderne døde under indgrebet sammen med deres fuldbårne barn. Ligeledes er der foretaget brutale tvangssterilisationer, hvor kvinder er blevet mishandlet og invalideret.

Hvorfor har vi aldrig hørt protester fra UNFPA i den anledning? Efter min mening er tavshed om sådanne grusomheder det samme som meddelagtighed."

Ifølge en rapport fra det amerikanske udenrigsministerium fra 2016 har man i en lang række provinser – også efter 2-børns-politikens indførelse – opretholdt kravet om, at kvinderne skal vælge abort, såfremt de overskrider deres kvote.

Læg hertil, at UNFPA p.t. også er til stede i Vietnam og Nordkorea, hvor man "hjælper" regimerne med at holde fødselsraten nede ved hjælp af tvangsaborter og tvangssterilisationer.

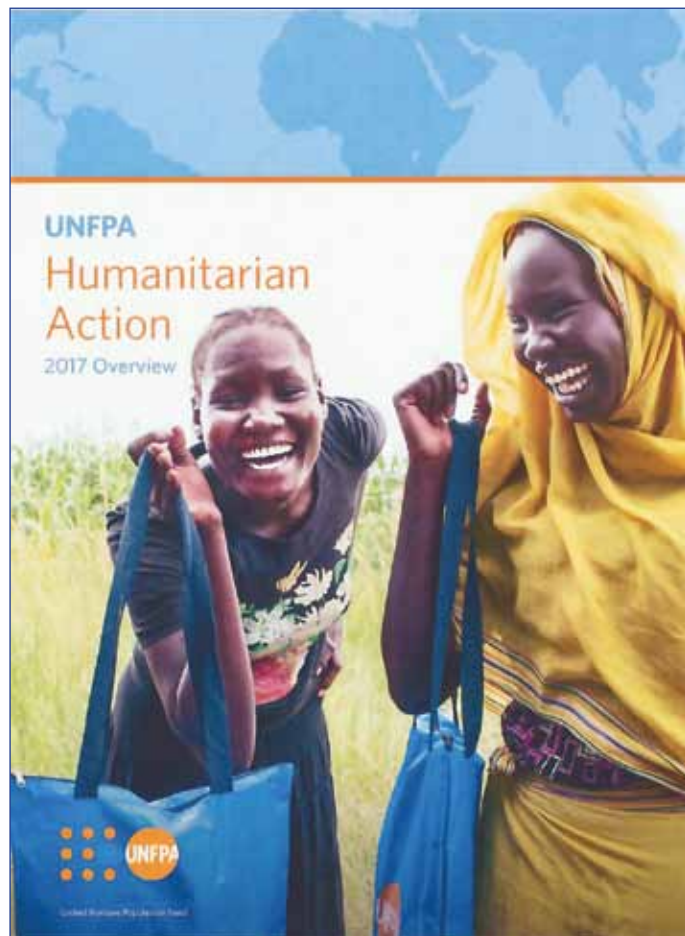
I 2002 modtog UNFPA's forhen-værende undergeneralsekretær

Nafis Sadik ifølge *Washington Times* en pris fra Kinas statslige kommission for familieplanlægning med tak for godt samarbejde fra 1987 til 2000. Den kvitterede hun for med disse ord:

"Når jeg ser tilbage, fyldes jeg af stolthed over den støtte, UNFPA og jeg selv har fået fra den kinesiske regering og det kinesiske folk, ligesom jeg også er stolt af, at UNFPA traf den kloge beslutning ikke at give efter for presset udefra, men fortsatte det frugtbare samarbejde med Kina."

Kinas viceminister for familieplanlægning, Wang Pei'an, bekræftede for nylig, at landets to-barns-politik vil fortsætte uændret i mindst 20-30 år.

Og UNFPA har fortsat et tæt samarbejde med den kinesiske regering, således som det fremgår af organisationens strategiplan for de næste fem år, hvori det hedder, at den vil blive implementeret i overensstemmelse med de nationale retningslinjer, som er udstukket af det kinesiske kommunistpartis 18. centralkomité.

Sådan vil UNFPA gerne fremstå for offentligheden: som den humanitære institution, der kun har tanke for at hjælpe kvinder i den 3. verden til at få et bedre liv.

Men virkeligheden er en anden. UNFPA's dagsorden drejer sig først og fremmest om at begrænse befolkningstilvæksten i den 3. verden. Og man tager alle midler i brug for at overtale kvinderne og deres familier til at få færre børn.

Og vil de ikke frivilligt acceptere den vestlige verdens familiemodell, så har man midler til at tvinge dem.

Efter 2-børns-politikken: Det er blevet værre, meget værre

Fotoet, som er taget i forbindelse med en tidligere undersøgelse, viser et propaganda-banner med påskriften: Hvis du har fået besked på at bære en spiral, men ikke gør det, eller på at få dine æggestokke blokeret, men ikke har gjort det, vil du før eller senere blive arresteret.

En ny undersøgelse fra *Population Research Institute* (PRI) dokumenterer, at det forhold, at kinesiske ægtepar nu under visse omstændigheder kan få tilladelse til at få to børn, på ingen måde har sat en stopper for tvangs-aborter og tvangssterilisationer.

Endvidere fremgår det af undersøgelsen, at myndighederne nu slår hårdere ned på personer, der ikke overholder reglerne, end før.

Korruption

En af grundene hertil, vurderer PRI's leder Steven Mosher, er, at der med 2-børns-politikken er blevet færre illegale graviditeter og derfor også færre indtjeningsmuligheder for de politifolk, der opsporer de skyldige og inddriver bøderne.

I den forbindelse, tilføjer Mosher, skal man vide, at korruption er et udbredt fænomen i Kina, og at de samme dårligt lønnede politifolk i

hovedsagen lever af, hvad de kan stikke i egne lommer af de bøder, de opkræver – bøder, som beløber sig til et sted mellem tre til fem gange en gennemsnitlig årsindkomst.

Under jorden for at undgå abort

PRI talte med en kvinde, som var gået under jorden, da hun opdagede, at hun var gravid med barn nr. 2.

Hendes første barn er kun to år gammelt, således at hendes chancer for at få tilladelse til en ny fødsel er meget små. Men hun er fast besluttet på ikke at ville abortere.

Og hun er ikke det mindste i tvivl om, hvad der vil ske, hvis hun bliver pågrebet af myndighederne. Hun selv og hendes mand, som begge er ansat i det offentlige, vil i så tilfælde miste alt, hvad de har: deres arbejde og deres boligtilskud, hvortil kommer den bøde, man vil idømme dem, som vil berøve dem hele deres opsparing.

I sidste instans vil det betyde, at de kommer til at stå uden midler og således uden mulighed for at forsørge sig selv og børnene og for at tage sig af deres gamle forældre.

På spørgsmålet om, hvorvidt forholdene har bedret sig under den nye ordning, svarer hun uden at tøve: "Nej, de er blevet værre, meget værre".

Og hun tilføjer: "Det er ikke bare sådan, at alle nu uden videre har ret til at få to børn. De lokale myndigheder laver deres egne regler, og alle prøver at få kompensation for deres tabte indtægter. De tager penge for at udstede tilladelser til at få barn nr. 2, og de opstiller regler for, hvor lang tid der må gå mellem de to graviditeter. Myndighederne er mere end nogensinde opsat på at slå ned på illegale graviditeter. Altsammen kun for pengenes skyld."

Nyt forsøg på at misfortolke menneskerettighederne

En FN-komité (CCPR) har for nylig på et møde i Genève offentliggjort et forslag til nyfortolkning af en vigtig menneskerettighedstraktat: *International Covenant on Civil and Political Rights* (ICCPR), der som navnet antyder, drejer sig om, hvilke rettigheder den enkelte kan påberåbe sig i forhold til samfundet.

Vedtages forslaget, vil det få vidtrækkende konsekvenser for de lande, der tilbage i 1996 skrev under på traktaten og derfor er juridisk forpligtede til at føre den ud i livet.

Forslaget, der går under betegnelsen "General Comment No. 36" vil blive behandlet på CCPR's 121. møde fra den 10. oktober til den 10. november i år. CCPR er et organ specifikt oprettet for at overvåge, at de enkelte lande overholder traktaten.

Fri abort ad bagvejen

Og hvad går forslaget så ud på? I dette som i tidligere tilfælde at få provokeret abort anerkendt som en menneskeret – denne gang ved hjælp af et ændringsforslag til den nævnte traktat, hvor det i paragraf 9 slås fast, at medlemslandene er forpligtede til at legalisere abort i en række tilfælde. Her nævnes de sædvanlige begrun-

delser: voldtægt og incest, men også hensynet til kvindens mentale tilstand og til en eventuel mistanke om, at barnet vil blive født med et handicap.

Men endnu værre bliver det, når man i samme paragraf fastslår, at landene overordnet er forpligtede til at tillade abort, såfremt kvinden er "offer for fysisk eller psykisk smerte eller lidelse" – en så uklar formulering, at den kan dække snart sagt ethvert tilfælde og på den måde give komiteen mulighed for at tvinge det enkelte medlemsland til i praksis at indføre fri abort så at sige ad bagvejen.

Eksemplet fra Irland

Og sporene skræmmer. Sidste år forsøgte komiteen at løbe storm mod den irske abortlovgivning i den meget omtalte Amanda Mellet-sag, hvor de irske myndigheder kom under anklage for at have påført hende "intens fysisk og mental lidelse" ved at nægte hende at abortere sit 24 uger gamle ufødte barn, som formodentlig ville blive født med et handicap,

Tidligere i år gentog historien sig i Siobhán Whelan-sagen, hvor moderen ikke var i stand til at få en abort i Irland på grund af landets love.

Herefter valgte hun at tage til England for at få foretaget indgrebet. Efterfølgende anklagede komiteen de irske myndigheder for at have forbrudt sig mod traktaten og for at have udsat Whelan for "den skam og stigmatisering, der er forbundet med kriminalisering af abort".

CCPR kritiserer således allerede rutinemæssigt de lande, der tillader sig at håndhæve love, som beskytter ufødte børns liv. Dette uanset, at der i den traktat (ICCPR), som komiteen har til opgave at værne om, ikke er nævnt et ord om nogen "ret" til abort.

Tværtimod står der sort på hvidt i artikel 6:

"Ethvert menneske har en iboende ret til livet. Denne ret skal beskyttes i lovgivningen. Ingen må blive berøvet livet på et egenmægtigt/vilkårligt grundlag."

Hertil kommer, at den samme artikel 6 forbyder, at man idømmer gravide kvinder dødsstraf. Heri ligger der en indirekte anerkendelse af det ufødte barns ret til livet.

Det er derfor ikke for meget sagt, at man med den nuværende sammensætning af CCPR har sat ulve til at vogte får.

Hollandsk eutanasi- pioner:

Jeg er dybt bekymret

Den hollandske psykiater Boudewijn Chabot, som spillede en fremtrædende rolle i forbindelse med legaliseringen af aktiv dødshjælp i Holland, har for nylig over for den hollandske avis *NRC Handelsblad* givet udtryk for, at han er dybt bekymret over den retning, udviklingen efterhånden har taget.

I 1991 kom han på alles læber, da han ombragte en af sine patienter, som var ramt af en alvorlig depression, men som i øvrigt var ved godt helbred. Denne sag var med til at puste liv i den hollandske debat om aktiv dødshjælp, der som bekendt endte med, at aktiv dødshjælp blev gjort lovlig i 2002.

Overordnet konstaterer Chabot, at de lovfæstede garantier lige så stille er smuldret bort, og at loven derfor ikke længere beskytter psykisk syge og demente patienter.

Ifølge den nugældende lovgivning på området er aktiv dødshjælp kun tilladt, hvis lægen skønner, at tre betingelser er opfyldt:

- patientens anmodning skal være frivillig og velovervejet
- der skal være tale om uudholdelig lidelse uden håb om bedring
- der må ikke foreligge noget rimeligt alternativ til aktiv dødshjælp.

Men, siger Chabot, de to sidste betingelser er lidt efter lidt gledet

i baggrunden. Derfor er antallet af dødsfald forårsaget af aktiv dødshjælp tredoblet fra ca. 2000 i 2007 til ca. 6000 i 2016.

”Det, der især bekymrer mig, er at stigningen især er sket blandt patienter, som lider af demens – fra 12 i 2009 til 141 i 2016 – og blandt kronisk psykisk syge: fra 0 til 60 i samme periode.”

Dødsbusser

Denne udvikling, oplyser han, skyldes ikke mindst de mobile *End of Life*-klinikker, der er oprettet af det hollandske eutanasiselskab NVVE. Her tilbyder man aktiv dødshjælp til de patienter, der har fået afslag fra deres egen læge.

Til gengæld påtager man sig ikke at behandle de fysiske eller psykiske sygdomme, der er den underliggende årsag til patientens ønske om at dø.

I 2015 blev en fjerdedel af alle aflivninger af demente foretaget af disse læger, men allerede i 2016 steg antallet til en tredjedel. I dag foretager hver af disse læger i gennemsnit en aflivning om måneden.

”Men,” spørger han, ”hvad sker der med de læger, for hvem det er blevet en månedlig rutine at give en dødelig indsprøjtning? Vi har at gøre med en i moralsk forstand problematisk handling. Hvordan kan man få sig selv til at dræbe en person, som ikke er klar over, hvad det er, der sker?”

Aktiv dødshjælp og assisteret selvmord tegnede sig for over 5% af alle dødsfald i Holland i 2016

New England Journal of Medicine offentliggjorde for nylig en undersøgelse af dødsårsager i Holland inden for de sidste 25 år.

Ifølge undersøgelsen var der i 2015 i alt 147.134 dødsfald – heraf 7.253 tilfælde, hvor de pågældende ikke døde en naturlig død.

I 2016, hvor det blev tilladt også at udføre aktiv dødshjælp på svært demente, steg antallet af ikke-naturlige dødsfald med omkring 10%, således at de kom til at udgøre over 5% af samtlige dødsfald.

Samtidig er antallet af selvmord i Holland steget til det højeste niveau nogensinde.

AMERIKAS STØRSTE vognmandsfirma, Stericycle, med speciale i transport og bortskaffelse af hospitalsaffald har øjensynlig fået nok af den dårlige omtale i forbindelse med Planned Parenthoods illegale salg af fosterdele.

I hvert fald har firmaet nu afbrudt samarbejdet med Planned Parenthood og andre abortudbydere for ikke længere at komme under mistanke for at deltage i ulovlige aktiviteter. Stericycle vil fremtidigt kræve en skriftlig garanti fra sine kunder på, at de har tilladelse til at håndtere menneskeligt "materiale".

Stericycle har i en årrække været i Pro Life advokaters søgelys og blev tilbage i 2011 idømt en bøde på 42.000 dollars for ulovligt at have skaffet sig af med fosterdele på en kommunal affaldsplads i Texas.

Ophøret af samarbejdet med Stericycle kan for Planned Parenthoods vedkommende komme til at betyde, at det bliver vanskeligere og dyrere for de enkelte klinikker at drive deres "forretning", således at nogle på længere sigt kan blive tvunget til at dreje nøglen om.

HVOR TIT HAR VI IKKE HØRT, at kvinder så sandelig ikke bruger abort som prævention? Det gør de heller ikke i den forstand, at de som udgangspunkt undlader at bruge prævention og efterfølgende vælger abort, hvis det "går galt." Det, de gør, er, at de vælger abort, hvis præventionen svigter. Og det gør den faktisk oftere, end man almindeligvis forestiller sig.

Det fremgår af en officiel britisk statistik, som viser, at ikke færre end 51,2% af alle kvinder, som fik foretaget abort i 2016, faktisk havde brugt en eller anden form for prævention – en fjerdedel af dem endda en såkaldt sikker metode som p-piller eller spiral.

Hermed også sagt, at der næppe er grundlag for at antage, at brug af prævention begrænser antallet af aborter nævneværdigt. De gængse metoder er ikke de vidundermidler, som de påstås at være.

VATIKANET REAGEREDE PROMPTE, da den belgiske gren af munkeordenen *Frères de Charité*, som driver 15 psykiatriske hospitaler, meddelte, at de i fremtiden vil tillade lægerne at foretage aktiv dødshjælp på psykiatriske patienter i de tilfælde, hvor der ikke er udsigt til helbredelse.

Reaktionen kom i første omgang fra Trosælærekongregationen, som er det organ, som næst efter paven har myndighed til at udtale sig forpligtende om spørgsmål vedrørende tro og moral. Herfra slog man fast, at aktiv dødshjælp *ikke under nogen omstændigheder* er forenelig med katolsk tro, således som det f.eks. klart fremgår af Det Andet Vatikankoncil's pastorale skrivelse om "Kirken i den moderne verden".

Radio Vaticana oplyser endvidere, at paven har beordret de ansvarlige i hospitalernes ledelse til skriftligt at bekræfte deres uforbeholdne tilslutning til Kirkens lære, som altid har hævdet, at menneskelivet ubetinget må respekteres og beskyttes fra undfangelsen til en naturlig død.

Om forsøg med fostre

Professor Jérôme Lejeune (1926-1994)

Ethvert forsøg, som indebærer, at man udnytter et foster, er præcis lige så forkasteligt som den politiske undertrykkelse, visse regimer tager i brug for at udnytte de mennesker, de har i deres magt.